

[Freddy Madsen.]

fundsudviklingen ikke længere har gyldighed. Det er der mange der forsøger på. Ikke desto mindre er det en kendsgerning, at Marx' ideer lever i bedste velgående, hvad også det massive forsøg, der gøres for at bekæmpe disse ideer, vidner noget om.

Men det er netop typisk for hr. Glistrup og for fremskridtspartiets politik. Det siges jo ganske åbent her, at arbejdsgiverne har ikke råd, arbejdsgiverne skal fredes, og at arbejdsgiverne og arbejderne har fælles interesser. Men enhver ved, at modsætningerne faktisk er blevet uddybet. Der er f.eks. ingen interessefællesskab imellem arbejderne og de store monopoler. Prøv at tage et konkret eksempel. Der er ingen interessefællesskab mellem f.eks. benzinchaufførerne og de store oliemonopoler, tværtimod. Derimod er der fælles interesser imellem en lang række tjenestemænd, funktionærer og arbejdere. Det, hr. Glistrup her forsøger, er at forsvare det kapitalistiske samfundssystem, og den opfattelse kan han naturligvis have. Han kan bare ikke samtidig fremtræde som arbejdernes fortaler i den forbindelse, for hvad er det, der sker i denne tid? Det er, at netop dette kapitalistiske system igen en gang beviser sin uformåenhed. Hvem er det, der lukker fabrikkerne? Er der noget interessefællesskab mellem arbejderne ved Ford Motor Company og aktionærerne i Ford, der lukkede samlefabrikken? Er der noget interessefællesskab mellem det Rank Arena, der lukkede fabrikken i Horsens, og arbejderne på denne fabrik? Nej, det er her, modsætningerne går. I stedet forsøger man bl.a. igennem dette forslag at lægge ansvaret over på de offentligt ansatte, men det er ikke de offentligt ansatte, der har ansvaret, det er i virkeligheden den storkapital, som hr. Glistrup vil forsvare og redde, som har det egentlige ansvar i denne sag.

Erhard Jakobsen (CD):

Det tilkommer selvfølgelig ikke mig at prøve at foretage en bedømmelse af, hvorvidt Karl Marx' teorier eller Glistrups teorier er mest anvendelige i den nuværende situation, men jeg tror næsten, det kan komme ud på ét. Der er bare den forskel, at Karl Marx allerede har fundet sin grav, og dermed kan vi lade det ude af betragtning.

Men ellers har denne diskussion meget lidt at gøre med nogen af disse store teoretiske ting. Det er jo realiteter, vi står og har mellem hænderne, og det er det, der er så vigtigt at få frem. Når vi er nogle partier — og der var endda partier ud over dem, der er med i spareforliget, der også ville være med til visse ting — der ser os nødsaget til at skære ned visse steder, er det ikke ud fra nogle storpolitiske betragtninger om, at nu gælder det sandelig om at få de offentlige noget ned, så de private kan komme noget op. Det er overhovedet ikke det, der ligger bagved. Det, der ligger bagved, er en erkendelse af, at det offentlige serviceniveau er kommet op, hvor vi desværre ikke har råd til at holde det, og i den situation får vi mindre brug for nye offentligt ansatte, end vi har haft før. Men det er ikke ud fra nogle teorier, det er ganske simpelt ud fra de realiteter, at vi ikke kan byde skatteyderne at betale så meget, herunder nogle af dem, der har mindst at betale med.

Jeg ville meget nødig, at det skulle stå uimodsagt, at når de offentligt ansatte har opnået visse betingelser, sygeplejersker, lærere osv., så skyldes det, at der i dette ting er mange lærere eller mange offentligt ansatte. Selvfølgelig ikke. Enhver ved, at der var tidspunkter, hvor netop de samme grupper fik en ussel betaling, og da sad der lige så mange lærere og offentligt ansatte herinde. Det har slet ikke noget med det at gøre. Det er selvfølgelig, som også hr. Morten Lange var inde på det, arbejdsmarkedets vilkår. Der var for få lærere i forhold til den efterspørgsel, der var under de nye skolelove, der kom, og vi ved alle sammen, at der i årevis har været for få sygeplejersker. Der var også en overgang for få postbude, og jeg ved i alt fald, at der meget nemt kan blive for få departementschefer. Hvis man er alt for interesseret i at ligestille departementschefer med kontorchefer, kan man ganske roligt forudse, hvad resultatet bliver, for så bliver det nemlig ikke departementschefer, det offentlige får til sin rådighed, så bliver det kontorchefer, man får, og at sætte kontorchefer på de poster, der skulle besættes med departementschefer med den uddannelse, den ekspertise og den erfaring, de har bag sig, står i alt fald alle i det private erhvervsliv sig meget, meget dårligt ved.

Lad os holde ideologien udenfor og først